

Egy időutazót becserkészni nem könnyű melő, még úgy sem, ha te magad is az vagy. Különösképp akkor, ha az említett utazó rájött, hogy a sarkában lihegsz.

– Beszélhetnénk? – sikitottam, miközben egy oszlop mögé vetődtem, hogy elkerüljem a felém süvítő lövedékeket.

A pincerendszerben rám vadászó nő felém villantotta zseblámpája fénysugarát.

– Persze – felelte szívélyesen. – Csak várj meg ott.

Na persze!

A nevem Cassie Palmer, és első ránézésre sokan nem tartanának valami észlénynek. Vörösesszőke hajam, mely általában úgy áll, mint Shirley Temple frizurája egy kiadós szélvihar után, csupán az egyik oka ennek. Az összképhez hozzátartozik kék szemem, kissé kerekded arcom és turcsi orrom is. Igaz, hogy a legtöbb pasi tekintete ilyen magasra már el sem jut. Mindenesetre, szőke nő ide vagy oda, ezt a próbálkozást még én sem vettem be.

Fegyverem, egy új, kilenc milliméteres Beretta a farmerem övébe csúsztatva pihent, és szinte türelmetlenül bökögte a csípőcsontomat, de nem húztam elő. A nő, aki rám támadt, néhány év múlva egy üzenetet hagy hátra, mely megmenti az életemet. Azt akartam, hogy legyen alkalma a megírására. Arról nem is beszélve, hogy ha rálövünk valakire, elég jó eséllyel garantálhatjuk, hogy semmi kedve sem lesz cseverészni velünk, márpedig én pontosan ezt akartam elérni.

– Mióta alkalmaz a Céh nőket is? – kérdezte, miközben közeledett felém.

Tökéletesen mozdulatlan maradtam, a hátamat a boltozatot tartó egyik nagy fagerendához préseltem. Rejtekhelynek elég csapnivaló volt, de nem sok választásom maradt. A pince falait kőből faragták, csak itt-ott látszottak kisebb, téglával kirakott betoldások. A mennyezet fából készült, és teljesen sík felület volt. Nyilván azért, mert ez képezte egyben a fölöttünk álló épület padlózatát is. Ezen kívül semmit nem láttam, néhány régi hordót leszámítva, melyek között akadtak penészesek és egészen sötétre színeződöttek is.

Üressége ellenére a terem elég tágas volt ahhoz, hogy megnehezítse rám bukkanni, ha néma csendben várok. Ugyanakkor ráéreztem, elég nehéz lesz úgy beszélgetést folytatnunk, ha nem szólalhatok meg.

– Figyelj, biztos, hogy összetévesztesz... – kezdtem bele, ám csak annyit értem el vele, hogy a falat golyók szaggatták fel mögöttem.

Kisebb-nagyobb tégladarabok és szétporló malter zúdult rám. Néhány szilánk felsérthette az arcomat, mert éreztem, ahogy egy kis vércsík indult lefelé a nyakamon. A lövések után támadt némaságban csak a fülem csengését hallottam. Az idegeim pattanásig feszültek, a kezem önkéntelenül is a pisztolyom felé kúszott. Erőt vettem magamon, és visszahúztam. Nem azért jöttem ide, hogy lelőjem őt! – emlékeztettem magamat szigorúan, ám ettől még az erre irányuló vágý nemigen csillapodott bennem.

– Azt hittem, a tietek afféle nőgyűlölő csapat, teli nagyzási hó-bortban szenvedő alakokkal – közölte gúnyos hangon.

Továbbra is makacsul hallgattam, ami minden bizonnal felbőszítette. Néhány lövedék vágódott a fába, melynek a hátamat támasztottam, és az egész oszlop megremegett. Az ajkamba haraptam, hogy csendben maradjak, ám ekkor egy éles csípést éreztem a fenekem bal oldalán. A következő pillanatban a csípés helyéről éles, átható fájdalom nyilallt belém.

Odakaptam a kezemmel, amit néhány pillanat múlva nedvesen, ragacsosan húztam vissza. A rátapadó folyadék feketének tűnt a szinte teljes sötétségben. Alig tíz perce voltam itt, de máris sikerült fenékbe lövetnem magamat.

– Eltaláltál!

– Gyere elő, és eltüntetem a fájdalmadat.

Na persze, még hozzá örökre! Úgy érzektem, egy pillanatra megtorpant, hogy újratöltse a tárat. Ezalatt átlopóztam egy közeli hordó takarásába. Fedezékként nem jelentett túl nagy előrelépést, hiszen egészen össze kellett görnyednem a nyirkos, poros földön, hogy elbújhassak mögötte. De legalább a testem érzékeny és sérülékeny részei nem lógtak ki a dongák mögül. Megpróbáltam felmérni a sebet a farmeremen keresztül. A golyó csak súrolta a testem. Hadmágus társam, Pritkin erre mondta volna azt, hogy felületi sérülés. Tett volna rá egy ragtapaszt, aztán közli, hogy hagyjam abba a nyivákolást – bármit is értsen ezalatt. Persze előbb jól lehordott volna, amiért hagytam, hogy eltaláljanak. Mindenesetre tény, hogy ez a seb fáj.

Ugyanakkor azt is tudtam, hogy ennél csak az fájna jobban, ha még egyszer eltalál. Kikukucsáltam a hordó mögül, abban reménykedve, talán jobb belátásra tudom bírni most, hogy elsőre nem tudott agyonlőni. Ahogy meresztettem a szememet, valami mozgásra lettem figyelmes a lépcsőknél. A nő zseblámpájának halovány fénye egy a sötétből előmeredő félautomata fegyver csövén csillant meg. Ez már csak azért is kellemetlen felismerés volt, mivel 1605-ben jártunk, amikor ilyen puskák még nemigen léteztek. A gondokat csak tetézte, hogy a fegyverrel egyenesen a nő fejére céloztak.

– Mögötted! – kiáltottam.

Egy pillanatig se habozott. A lámpát a túlsó fal felé hajtotta, ezzel megzavarva a fegyverest, aki lövedékeivel apró darabokra szaggatta szegény világító szerkezetet, miközben tulajdonosa felszívódott a sötétségben. Az egyik kósza golyó egy kisebb méretű fahordóba fúródott bele. Ez önmagában még nem lett volna gond, ám a hordóban több rúd TNT-nek megfelelő erejű robbanóanyag lehetett, mivel a következő pillanatban fülsiketítő dörrenés rázta meg a pincét, és narancssárga lángnyelvek csaptak a mennyezet felé.

A tűz villámgyorsan elharapózott, a lángok pillanatok alatt elérték a lövöldöző férfi kezét és karját is. Az a földre hajtotta a fegyvert, és kirohant a lépcső takarásából. Pusztá kézzel próbálta eloltani lángoló ruháját, miközben megállás nélkül üvöltött. Egy kis lámpást is elejtett, ami lusta köroket leírva pattogott le a köveken, időről időre megvilágítva a férfit, mintha diszkóban volnánk.

Magas, nyurga alakja volt, lóarcát megnövesztett haja mögé rejtette el. Hosszú, sötét mellényt, térdnadrágot és buggyos ujjú inget viselt, ez utóbbi gyorsan porladt hamuvá rajta. Sikerült lerángatnia magáról a mellényt, és kettétépte az ing maradékát. Alóla sápadt felsőtest bukkant elő, amit ritkás, megpörköldött mellszőrzet takart. Lehajolt, hogy felvegye az imént eldobott fegyverét, ám ekkor egy golyó szabadította meg néhány tincs hajától, épp a feje tetején.

A férfi levette kalapját, és úgy bámult a rajta keletkezett kis nyílásra, mintha csak azon tanakodna, vajon hogy kerülhetett az oda. A nő nem habozott a segítségére sietni azzal, hogy választ adjon a kérdésre, hanem újra tüzelt. A férfi azonban minden bizonnal mágus volt, aki ekkorra már működésbe hozta védőpajzsait. A golyók alig egy méterre a testétől beleütköztek a láthatatlan falba, és ott maradtak a semmiben lebegve. A mágus rápillantott az egyikre, amelyik épp a két szeme között hatolt volna az agyába, és rémülten felkiáltott.

Úgy tűnt, nem lehet túlzottan hozzászokva az efféle tűzpárbajokhoz, mert a rémülettől a koncentrációja is kihagyott. Védőpajzsa azonnal semmivé foszlott, a levegőben megállított lövedékek pedig csilingelve a földre hullottak, mint megannyi gyöngy. Félelemtől remegő kézzel felkapta a fegyverét, vaktában leadott vele néhány lövést, majd botladozva futásnak eredt a lépcső közelében felsejlő ajtó felé. Mindeközben egy pillanatra sem hagyta abba az üvöltést.

A nő odébb rúgott néhány parázsló fadarabot, majd átvonult a férfi hátrahagyott lámpása sápadt fénykörén. Megkereste a saját zseblámpáját, párszor megnyomogatta rajta a gombot, de semmi nem történt. Felsőhajtott, és a kabátja egyik zsebébe süllyesztette a használhatatlanná vált tárgyat. Az említett kabát fakó volt, és irigykedve állapítottam meg, hogy jó melegen látszik. Alatta egy levendulaszínű selyemruhát viselt húzott felsővel és térdig érő harangszoknyával. Úgy festett, mint June Cleaver egy szombat esti partin, azt leszámítva, hogy June kiegészítőként biztosan nem löfegyvereket hordott.

Most először láttam őt tisztán, és kellett egy másodperc, amíg az agyam befogadta a látványt. Legutóbbi találkozásunk szintén egy időugrás alkalmával történt, ám neki akkor csak a lelke ugrott, nem

a teljes fizikai valója, és úgy döntött, fiatalkori önmaga képében jelenik meg előttem. Most kiderült, hogy nem is változott olyan sokat azóta. Igaz, barna hajában itt-ott már ezüst színű csíkok tűntek fel, a szeme és az ajka körül pedig apró szarkalábak keresztezték egymást. A teste azonban éppoly karcsú volt, mint mindig, és arckifejezése, ami érdeklődéssel vegyes döbbenetet tükrözött, szintén ismerős volt nekem.

– Gyere elő, nem foglak bántani – ígérte.

– Úgy érted, többször nem? – kérdeztem ingerülten.

– Egy puskaporral teli hordó mögött bujkálsz. Ha meg akarnálak ölteni, csak belelőnék egyet – közölte velem jól érezhető de-fárasztó-vagy hangsúllyal. Türelmetlenül toppantott a lábával, és leeresztette a fegyvert. Ez persze nem jelentett semmit, de én sem azért jöttem ide, hogy végig a sötétben kuksoljak, bármilyen csábítónak is tűnt ez a gondolat. Amúgy meg tartottam attól, hogy a puskaporral kapcsolatban se blöffölt. Lassan kiegyenesedtem.

– Hol találtalak el? – érdeklődött.

– A fenekemen – közöltem, mire az ajka mosolyra görbült. – Ez nem vicces.

– Ha te mondod – felelte, majd végigmért. Az én öltözetem alkalmasabbnak tűnt arra, hogy egy nedves pincében kússzunk-mászunk, igaz, a kabát hiányzott rólam. Farmernadrágban voltam és edzőcipőben, valamint egy „Bejártam a járatlan utat, és most hol a frászban vagyok?” feliratú pólóban. És mégis ő volt az, aki maku-látlanul festett, miközben én elszakítottam a nadrágot a térdénél, és a karomra valamilyen fekete por tapadt. Ezt megszaglászva rájöttem, hogy tényleg nem tréfált.

– Egy puskaporral teli pincében jutott eszedbe bújócskázni?! – szegeztem neki a kérdést hitetlenkedve, miközben igyekeztem tisztára dörzsölni a karomat.

– Egy puskaporral teli pincében, amit egy idióta megpróbált felrobbantani – egészítette ki. – Emiatt aztán kicsit feszült lettem. Ki vagy te, és mit keresel itt?

Végre eljött a pillanat, amire vártam, és most fogalmam sem volt, hogyan vágjak bele.

– Ez bonyolult – nyögtem végül.

– Mindig az – felelte, és fegyverrel a kezében megindult az ajtó felé, melyen át a mágus elmenekült. – Te nem a Céhtől jöttél.

– Még azt sem tudom, hogy mi az – váltottam kocogásra, hogy lépést tartsak velem. – Ők azok, akikre vadászunk?

– Ők azok, akikre én vadászom. Fogalmam sincs, hogy te kicsoda vagy micsoda vagy – vetette oda, miközben felvette a földön heverő lámpást, és felém nyújtotta.

Óvatosan elvettem tőle, igyekeztem távol tartani a nyílt lángot a rajtam lévő puskapormaradványoktól. Fura kis szerkezet volt, a formája egy söröskorsóra emlékeztetett. Fekete fém alkotta a vázát, és egy kis ajtó volt rajta, aminek a tologatásával lehetett szabályozni a fény erejét. Teljesen kitértam, de ettől sem lett sokkal világosabb odalent.

– Cassie a nevem. És hát... Pythia lennék.

Ezt hallva megtorpant. Átható kék szemével újra végigmért.

– Azt kötve hinném – jelentette ki végül.

A Pythia a természetfeletti közösségek legfőbb látnoka volt, ráadásként pedig neki jutott az a megtisztelő feladat, hogy fenntartsa az idővonal integritását. Ez akkor is örülten nagy meló lett volna, ha tudom, mit kell csinálnom. Mivel azonban halvány gőzöm sem volt róla, még veszélyesebbnek tűnt.

A nő, aki az imént rám támadt, Agnes volt, más néven Lady Phemonoe, az előző Pythia. Tulajdonképpen ő rángatott bele engem ebbe a káoszba, de meghalt, mielőtt még bármire megtaníthatott volna. Ennek egyenes következménye lett az, hogy új pozícióban az első hónap felét azzal töltöttem, hogy megszabaduljak a rám ruházott felelősségtől. Az idő többi részében az életemet próbáltam megmenteni. Eltartott egy darabig, amíg ráébredtem, hogy akár teszük, akár nem, időutazó lettem. Így viszont Agnes halála nem jelentette azt, hogy ne tudna megfelelően felkészíteni engem. Csupán annyi változott, hogy ennek a múltban kellett megtörténnie.

Eredetileg nem akartam ilyen messzire visszautazni az időben, de Agnest a saját korában mindig rengetegen vették körül. Még hozzá általában olyanok, akik felismernének egy másik időutazót, és nem

fogadnák őt tárt karokkal. Nehéz volt úgy találkoznom Agnesszel, hogy egyedül legyünk. De talán ennél is nehezebbnek tűnt, hogy elhitesse vele az igazat.

– Különben hogy kerültem volna ide? – vetettem fel neki.

– Szerintem legfeljebb valamelyik Pythia frissen kinevezett örököse lehetsz, aki épp az erejét próbálgatja egy kis kékjutazáson – felelte, miközben megérkeztünk az ajtónyílás sötétlő foltjához. – „Ó, néz-zétek, képes vagyok utazni az időben. Hát nem tuti?” – gúnyolódott.

– Ez nem kékjutazás! És egyáltalán nem tartom tutinak azt, ha belém lőnek és majdnem felrobbantanak.

– Én is csináltam ilyesmit párszor, amikor még fiatal voltam és ostoba – folytatta ügyet sem vetve rám. – És előfordult, hogy kis híján megöltek. Fogadj el egy tanácsot: menj haza!

– Addig nem megyek, amíg nem beszéltünk – kötöttem az ebet a karóhoz. – És itt nem alkalmas. Az a robbanás a holtakat is felébresztette volna. Valaki már biztosan úton van, hogy kiderítse, mi történt.

– Én a helyedben nem nagyon aggódnék emiatt – intett le, miközben kilépett pezsgőszínű, magas sarkú cipőjéből. – Ezek a pincék a XI. századból valók. Akik megépítették őket, értették a dolgukat. A falak több mint két méter vastagok.

Épp azt éreztem, hogy pattanásig feszült izmaid lassan ernyedni kezdenek, amikor a sötétből egy felénk guruló hordó tűnt elő. Agnes azonnal becsapta az ajtót, és futni kezdett visszafelé, én pedig egy másik gerenda mögött kerestem fedezéket. Alighogy behúzódtam oda, egy újabb robbanás rázta meg a pincét. Az ajtó darabjai szanaszét repültek, felnyársalva és elsöpörve mindent, ami az útjukba került.

Az egyik zsanérról leszakadt, éles vasdarab a jobb lábfejemtől alig néhány centire csapódott a földbe, jó mélyen belefúródva a kemény kőbe. Hátraugrottam, és kikerekedett szemekkel bámultam a repszot.

– Miért van az, hogy bárhová megyek, valaki löni kezd rám? – kiáltottam fel szinte hisztérikusan.

– Talán a megnyerő személyiséged teszi? – kínálta fel a választ

Agnes. – De ha nem tetszik, tényleg elgondolkodhatnál azon, hogy esetleg lelépj.

– Nem megyek sehová!

Agnes erre már nem felelt. Kikukkantottam az oszlop mögül, és láttam, amint óvatosan közelít az ajtó egykori helye felé. A nyílást az ajtókeret lángoló deszkái világították meg, és a résen át nem sok jóval biztató füst kezdett lassan előgomolyogni. Úgy nézett ki, mintha a pokol kapuja tárult volna fel előttünk, ez azonban nem tartotta vissza Agnest attól, hogy odalépjön az ajtófélfához, és bekukkantson a sötétségbe.

– Mi az a Céh? – suttogtam, miután minden fenntartásom ellenére odaléptem mögé.

– A mágusok rendje, akik nagyon veszélyes varázslatokkal játszadoznak. Sajnos eddig még egyszer sem sikerült jól felrobbantaniuk egymást.

– És ez azért okoz gondot, mert...

– Mert időutazásra is képesek.

Agnes ezzel megindult, de megragadtam a karját.

– Várj! Most be akarsz menni *oda*?

– Ez a munkám.

– Akkor ez a munka szívás!

– Ha te mondd – rázta le magáról a kezemet, és átlépett a küszöbön. Harisnyába bújtatott lába semmilyen zajt nem csapott az ódon kőpadlón.

– Agnes! – sziszegtem utána, de nem kaptam választ. Néhány pillanatig csak bámultam a feketeségbe, majd átkozódva utána indultam. Behúztam volna a lámpás kis tolóajtáját, de amikor a földre esett, behorpadhatott valahol, mert a retesz nem csúszott végig a sínen, félúton megakadt. A fény keskeny sugárban jutott ki a szerkezetből, megvilágítva a sziklafalat. A saját árnyékaink behemót szörnyként követtek bennünket. Ahogy az előttünk falként tornyosuló, áthatolhatatlannak tűnő sötétséget fürkésztem, igyekeztem elhessegetni a fejemben kavargó gondolatokat holmi mesterlövészekről és könnyű célpontokról.

A támadásra csupán egy parányi vörös villanás figyelmeztetett

a homályból kitörve. Agnes azonnal odafordult, de mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, egy villám kigyózott végig a levegőn, és a vállán találta el. Agnes megpördült, és egy elfojtott kiáltás kíséretében felém zuhant.

Elejtettem a lámpást, hogy elkapjam őt, közben előrántottam a fegyveremet. Leadtam néhány lövést, ám ekkor éreztem, ahogy Agnes ujjai a csuklóm köré fonódnak.

– Ne itt – suttopta.

Nem vitatkoztam vele, hisz amúgy sem tudtam, merrefelé kelle-ne céloznom. Inkább bevonszoltam őt a halvány fényből egy közeli oszlop árnyékába. Kilesett mögüle, de hacsak nem volt az enyémnél ezerszer jobb a szeme, nem sok mindent láthatott. Füleltem, de semmilyen hangot nem hallottam Agnes zihálásán kívül.

– Talán eltaláltam – suttogtam.

– Nincs olyan szerencsém.

A hangja elgyötört volt, és éreztem, hogy valami egyre jobban eláztatja a ruhája vállát.

– Megsebesültél.

– Az én hibám – fejtette le csipkés melltartója pántját a sötétben is elég csúnyán festő égési sérüléséről. – A védelmezőmet kölcsönadtam az örökösömnek egy kis gyakorlásra, nem sokkal azelőtt, hogy lelépett valami jöttmenttel. No persze arra már nem is maradt ideje, hogy visszaszolgáltassa.

Az ajkamba haraptam és hallgattam. A kérdéses védelmező ugyanis az a pentagramma alakú, csészéalj méretű tetoválás volt, ami az én lapockáim közt bújt meg. Az emberek fegyvereivel szemben mit sem ért, de a mágikus támadások kivédésében nagyon is jó szolgálatot tett. Agnes örököse az anyám volt, mielőtt nagyon bölcsen elszökött a feladat elől. Tőle kaptam meg ezt a védelmezőt. De valahogy úgy éreztem, nem a mostani a legalkalmasabb pillanat tisztáznom ezt a kérdést.

– Mindig magassarkút hordasz, amikor fegyveres embereket hajkurászol? – kérdeztem inkább. Válaszul megmozgatta a lábujjait, mire az egyik harisnyáján lefutott szem még tovább hasadt.

– Épp egy fogadáson voltam, amikor indulnom kellett.

– Akkor legalább hozhattál volna egy testőrt magaddal.

– Ó, más már nem is hiányzott volna innen, mint még egy mágus. Ha elborul az agya, a végén felrobbantja ezt az egész kócerájt, egészer és mindenkorra megoldva a Céh problémáit.

– De megmenthetné az életedet! – fakadtam ki, mire Agnes fáradtan az oszlopnak támasztotta a fejét.

– Azt te bízd csak rám.

Összefontam a karjaimat, de nem szóltam semmit. Még mindig levegő után kapkodott, és a színe sem tetszett nekem, ám el kellett ismernem, semmi jogom arra, hogy kioktassam. Nem ő volt ugyanis az egyetlen, aki hátrahagyta a társát.

Pritkin pontosan ugyanazért gyűlölte az időugrásaimat, amiért én – mindketten féltünk attól, hogy előbb-utóbb elszúrok valamit úgy, hogy azt már képtelenek leszünk rendbe tenni. Ezért azt gondoltam, megkímélem magamat az újabb prédikációtól, és erről az utazásról nem teszek neki említést, ám máris kezdtem megbánni a döntésemet. Pritkin mindig akkora arzenállal járt-kelt, ami három Rambónak is becsületére vált volna. Az igazság az volt, hogy most igen jó hasznát vehetnénk.

Egy perc elteltével Agnes, küszködve bár, de talpra állt. Egyik kezével a gerendának támaszkodott, lehajtotta a fejét. Homlokát ráncokba gyűrte a fájdalom.

– Vissza tudsz jutni a saját idődbe? – kérdeztem. – Mert ha nem...

– Még dolgom van itt – felelte, miközben kihúzta magát. Igyekezett vékony vállait egyenesen tartani. – Több fényre lenne szükség.

– Nem, el kell húznunk innen!

– Te csak menj, senki nem marasztal – válaszolta.

Egy pillanatig komolyan fontolóra vettem a lehetőséget, aztán elkáromkodtam magamat, és odakúsztam a lámpához. Csodák csodájára senki nem lőtt rám. A fekete doboz tetejére egy gyűrűt erősítettek, így aztán felvettem egy hosszabb hasábot a lábam körül heverő tűzifák közül, és annak a végére húztam rá a fényforrást. Miután teljesen szabaddá tettem az ajtaját, az összeeszkábált szerkezetet kilógattam a helyiség közepe felé, miközben Agnesszel az oszlop takarásában maradtunk. Abban reménykedtem, hogy egy mozdulatlanul

heverő testet látok majd meg a földön. Ehelyett a meleg, aranszínű fény tucatnyiládára és hordóra vetült rá.

Néhányukat szinte teljesen beborította az a hatalmas mennyiségű fa és szén, ami a terem nagy részét megtöltötte. Akadt azonban pár darab, amit csak feltornyoztak a közelben. Úgy tűnt, mintha rájöttek volna, hogy túl nagy munka lenne mindet elbújtatni a szénrakás mögé. Vagy talán az okozhatta a gondot, hogy ezek a hordók eresztettek.

A hozzánk legközelebb álló oldalán egy ujjnyi széles repedés húzódott végig. A padlót a hasadás körül parányi szemcsék borították, melyek fekete gyémántként szikráztak a rájuk eső fényben. A kezem megremegett, amikor felismertem, hogy mit látok, és ettől néhány aprócska szikra pattant ki a lámpás nyitott ajtaján. Arra még volt időm, hogy gondolatban káromkodjak egyet, mielőtt a lángok felsaptak volna a padlón, egyenesen a hordók felé futva.

Agnes felé vetettem magamat, és ahogy együtt a földre zuhantunk, végigsöpört felettünk a lökэшullám. Fűlsiketítő robaj hallatszott, tűz világította meg a falakat mögöttünk, és éreztem, ahogy iszonyú hőség áramlik felénk. *Végünk*, gondoltam, miközben émelegés tört rám.

És aztán semmi.

Néhány pillanat elteltével kinyitottam a szememet. Azt láttam, hogy a helyiséget vörös és arany színben ragyogó pöttyök töltik meg. Beletelt egy másodpercbe is, mire felismertem, hogy ezek az égő-izgó fadarabok és a puskapor szemcséi, melyeket a robbanás a levegőbe röpített. Csakhogy mozdulatlanul lebegtek, mintha konfettik lennének egy a függetlenség napján készült fényképen. Egy kis darabka pont az arcom előtt állt meg, a bőrömmön éreztem a belőle áradó meleget. Arrébb pöcköltem, az néhány centiméter megtétele után megállt a levegőben, ott lebegett és parázslott, mint valami miniatűr csillag.

– Te mindig ennyi bajt keversz? – mormogta Agnes.

Csak ekkor vettem észre, hogy az arcát mélyen a padlót borító koszos törmelékbe nyomtam.

– Bocs, én csak...

– Szállj már le rólam!

Oldalra gurultam, majd megmerevedtem, és csak pislogtam. Pokolbéli kép tárult a szemem elé. Alig néhány méterre tőlem egy tűzgolyó lebegett, körülötte lángoló fadarabok, melyek egykor egy hordó alkotóelemei voltak. Mindenütt szikrák izzottak, vérvörösre festve a sűrke falakat. A hirtelen támadt fényességben nagyon is jól kivehetők voltak Agnes dühödt vonásai.

– Mi történt?

– Mégis, minek látszik? – mordult vissza. – Majdnem felrobbantottál minket.

– De nem mondtad, hogy itt is puszkapor van!

– Odaát is az volt, nem? – mutatott arrafelé, ahonnan nemrég érkezünk. – És az előbb azt a hordót innen gurították ránk, nem? Mégis, mit akarsz, rajzoljak folyamatábrát?

– Csak azt akarom tudni, hogy mi folyik itt – mondtam neki hevesen. – Annyi történt, hogy követtelek egy pincébe...

– Ahol egyébként semmi keresnivalód nem lenne.

– ...és hirtelen valami őrült megpróbált kinyírni minket.

– Ahogy a helyzet most áll, az ő segítségére nem is nagyon lesz szükséged ehhez – nyögte Agnes, miközben lassan talpra állt. Haja, amely az imént még takaros kontyba tűzve állt, most csapzottan lógott szerteszét, hosszan leomolva a hátán és arca két oldalán. Minden lélegzetvételnél megrezdült, és az is látható volt, milyen hevesen kalapál a szíve. Egyik kezét a fejére szorította. – Pokolian fogom érezni magamat holnap.

– Megállítottad az időt! – suttogtam. Egyszer már láttam tőle ilyet, sőt egy emlékezetes alkalommal nekem is sikerült ugyanezt elérnem. Igaz, az én esetemben pusztá véletlenről volt szó.

– Hogy jöttél rá? – kérdezte, miközben a levegőben mozdulatlanul álló tűzgolyót figyelte. Úgy döntöttem, nem válaszolok a gúnyolódására, inkább újra a kezembe vettem a lámparudat. Arra használtam, hogy odébb lökdössem az izzó szilánkokat. Szinte szabályos, koncentrikus körökben helyezkedtek el a robbanás középpontjához képest. Mintha valamiféle pokolbéli pitypang termései repültek volna szanaszét. Az érintésem nyomán megmoccantak, de ragyogásuk nem hal-

ványult és a földre se pottyantak le. Egy percig csak bámultam a látványt, és hirtelen szédülés fogott el, amikor összevettem magamban ezt az élményt azzal, amiket egész eddigi életem során tapasztaltam.

– Nézd! – mutatott Agnes a túloldali fal felé. A mágus ott állt, a kőfalhoz lapulva, épp ordítás közben dermedt kővé. – Mondtam neked, hogy nem találtad el.

Közben nekilátott, hogy összegyűjtse a parázsló fadarabokat és a puskapor szemcséit a levegőből. Úgy tűnt, egészen szilárdan áll a lábán, de ha valaki, hát én nagyon is jól tudtam, milyen óriási megterhelést jelent akár csak egész rövid időre megakasztani az idő menetét.

– Meddig bírod tartani? – érdeklődtem.

– Elég sokáig, ha segítesz. De jól figyelj. Ha csak egy is kimarad...

Nem volt szükség rá, hogy befejezze a mondatot. Úgy kapkodtam le az izzó törmelékdarabokat, mintha legyenek lennének. A földre hajítottam őket, és rájuk tapostam. Egy kis idő után azonban rájöttem, hogy ezzel nem sokat érek. Mivel az idő megállt körülöttünk, bár-hogy is ugráltam az átkozott zsarátnokon, annak esze ágában sem volt kialudni. Így aztán a pólómat felhajtva oda kezdtem begyűjteni a törmelékdarabokat, mialatt Agnes a robbanáshoz legközelebbi hordókat vizsgálta át. Vörösen világító farepeszek hatoltak át az oldalain, és itt-ott már tűz csapott fel onnan, ahol a puszkaporral érintkezésbe léptek.

Az általam befogott parázsló darabkák egyre kellemetlenebbül melegítettek. Végül levettem a pólómat, és afféle halászhalóként használva igyekeztem befogni az apró törmelékeket anélkül, hogy megégetném magamat. Tucatnyi kisebb izzó rakást halmoztam fel a másik, külső teremben, mire sikerült megtisztítanom a terepet. Addigra Agnes végzett a hordókkal, és így figyelmünket a fő veszélyforrásra fordíthattuk.

Agnes megbökte a tűzgolyót egy bottal, ám az mozdulatlanul a helyén maradt, akárcsak az árnyékok a mennyezeten és a füstfelhők a levegőben.

– Ezt bízd csak rám – szóltam oda, és megfogtam a botot. Legnagyobb meglepetésemre szó nélkül átengedte. Az alapján, amit ed-

dig megismerhettem belőle, csak arra tudtam következtetni, hogy fogytán az időnk. – Ha közben hasznossá akarod tenni magadat, elárulhatnád, hogy mi ez az egész.

– Te tényleg nem hallottál a Céhről? – kérdezte, és közben figyelte, amint úgy püfölöm a lángoló gömböt, mint valami túlméretezett baseball-labdát. Nem volt valami elegáns megoldás, de úgy tűnt, működik. A felrobbant hordó és a belőle elötörő lángok lassan megindultak a levegőben lebegve.

– Semmiről nem hallottam semmit! Épp ez a bajom.

– Egy utópisztikus tanokat valló csoport, akik az időutazás révén akarnak szebb világot teremteni. Véget vetnének a pusztító járványoknak, a háborúknak és az éhínségnek, még mielőtt azok kialakulnának. Nagyjából ilyesmi.

– Ez nem hangzik olyan rémesen – lihegtem, miközben tovább taszigáltam a fénylő gömböt a külső helyiség felé.

– Akkor talán állj be közéjük! Ja persze, nincsenek oda a nőkért. Ennek lehet némi köze ahhoz, hogy a Pythiák már ötszáz éve folyamatosan keresztülhúzzák a számításait. Lökdösd fel a lépcsőn – tette hozzá, mivel megálltam, hogy lélegzethez jussak. Nem mondhatnám, hogy túl lelkesen mértem végig a felfelé vezető utat.

– Miért? Az előző is itt robbant fel, és semmi gondot nem okozott.

– De az jóval kisebb volt. Ez a fejünkre omlaszthatja a mennyezetet.

Felsőhajtottam, és nekiláttam, hogy felpaskoljam a tüzes gömböt a szabadba.

– Ja, és el kellene olvasnod a kiáltványukat is – folytatta Agnes, miközben én lépésről lépésre küzdöttem magamat felfelé. – Nem mindenki lenne oda egy olyan, tökéletesen ellenőrzött világért, ahol, ha bármi olyan dolog történik, ami nincs a Céh ínyére, hát odamennek, és megváltoztatják. A visszaeső bűnözőket eltörölnék a föld színéről. A házaspároknak megtiltanák, hogy utódjuk legyen, ha az a gyerek később veszélyt jelenthetne a Céhre nézve.

– Oké, ez így már nem is annyira vonzó – ismertem el.

– És még hosszan sorolhatnám. Nem nevezném őket a szabad akarat feltétlen híveinek. Az sem érdekli őket, hogy ami nekik utó-

pia, az másoknak maga lehet a pokol – fejtegette, ahogy a lépcső tetején egy hosszú terembe értünk.

A helyiség falait mindenütt bibliai témájú freskók borították. A magam előtt taszigált tűzgömb fénye életre keltette a színeket, megcsillant a falfestmények aranyra pingált keretein és a magasba nyúló, boltíves ablakok üvegtábláin is. Pislogtam néhányat, aztán csak bámultam, akár egy turista, amíg Agnes oldalba nem bökött.

– Arra – irányított egy olyan ajtó felé, amit addig észre sem vettem. – És siess! Már nem bírom sokáig tartani.

Letettem arról, hogy tovább püföljem a tűzgolyót, ehelyett inkább megpróbáltam eltolni. A közepén furcsa, szivacszerű tapintása volt, talán a már belobbant, de még el nem égett puskapor miatt. Ez az anyag nem volt épp ideális a feladathoz, de valahogy mégiscsak sikerült átverekednem magamat és a bot végére szegezett bombát a hosszú, keskeny termen, és végre kijutottunk a szabadba. Ez pontosabban egy udvarszerű kis teret jelentett, amit három- és négyemeletes, kőből és fából épült házak fogtak közre. Mozdulatlanná dermedt füst tört felfelé a kéményekből, mintha megannyi sápadt ujj mutatott volna az ég felé.

Kegyetlen hideg volt, és hirtelen azt éreztem, mintha egy jeges rongyot dobtak volna az arcomba. Beletelt néhány másodpercebe, mire ráeszméltem, hogy esik az eső. A lezúduló víz függönyként lógott a levegőben, csillogva a magam előtt tolt tűzgolyó fényében. Kövér esőcseppek indultak útjukra a háztetőkről, mintha csak gyémántok peregtek volna előttem. Láttam olyan cseppet is, ami félig már belecsobbant egy pocsolóába, de a másik fele még kilógott belőle. Félelmetesen gyönyörű látvány volt.

– A folyó – mondta Agnes a hidegtől vagy a kimerültségtől rekedtes hangon. – Arra!

Kezével jobbra mutatott, ahol egy faszor akadályozta a kilátást. Sár cuppogott a lábam alatt, amikor elindultam arrafelé. Leszegtem a fejemet, de ez sem segített. Nemsokára a homlokomon csorgott végig a víz, bele a szemembe, pusztán attól, ahogy haladtam előre a vízfüggönyben. Nem az eső hullott ránk, mi gyűjtöttük magunkra

az egy helyben álló cseppeket. Vízmentes levegőt hagytunk magunk mögött, akárcsak egy hajó sodorvonala.

Az is nehezítette a haladást, hogy nagyon rosszak voltak a fényviszonyok. Az eget felhők borították, csupán néhány csillag fénye pislálkolt itt-ott. A magam előtt tolt gömb izzott ugyan, de a fénye nem hatolt messzire. A közvetlen környezetünket leszámítva mindenütt szinte tökéletes sötétség uralkodott.

Ez pedig gondot jelentett, mivel a hely tele volt zsúfolva különféle kordékkal, talicskákkal és apró, összetákolt fészerekkel. Egyre-másra belebotlottam valamibe, és csúszkáltam a vizes köveken, ami csak rosszabb lett, miután a köveket felváltotta a puszta föld. Agnes azonban türelmetlenül nézett vissza rám, valahányszor megtorpantam, ezért aztán igyekeztem lépést tartani vele.

Végül kiértünk egy viszonylag nyílt terepre, amit egy rozoga kerítés határolt, a végében pedig egy kis ösvény vezetett lefelé egy vasorklát mellett. A sötétben is egyértelmű volt, hogy a mélyben egy folyó húzódik. Nem láttam semmit, de a rothadó halak, a csatornalé és a penész szaga mindent elárult.

– Szabadulj már meg tőle! – sürgetett Agnes heves bökdöséssel.

Körülnéztem. A folyó mindkét partján épületek sötét tömege húzódott. Arra nem küldhettem a tűzbombát. A robbantásra az egyetlen biztonságos helynek a vízfelszín látszott. A botom azonban közel sem volt elég hosszú ahhoz, hogy eléggé belökdössem az izzó gömböt, és ezen az sem segített volna, ha átmászom a korlát túlsó oldalára. Ott ugyanis egy szinte függőleges kőfal húzódott lefelé egészen a folyó partjáig.

Valamit mégiscsak tennem kellett. A golyó növekedni kezdett, szuperlassított módon ment végbe a robbanás. Ez azt jelentette, hogy Agnes kezdi elveszíteni uralmát az idő felett. Megint levettem a pótlómat, és a tűzlabda köré tekertem.

– Te meg mit csinálsz? – kérdezte.

– Improvizálok.

Az izzó massa átfénylett a vékony pamuton, amelyen máris megjelentek az első barnás foltok. Az anyag lángra kapott, de mivel az idő még mindig sokkal lassabban haladt a megszokottnál, úgy

---

számoltam, akár egy percem is lehet, mielőtt teljesen megsemmisül. Megragadtam a póló két sarkát, és a fejem fölött körözve meglendítettem a gömböt, mintha csak egy parittyakő lett volna. Aztán elengedtem, és láttam, amint az izzó labda egyre mélyebbre hatol az éjszaka sűrűjébe.

Az élénk bíborszínben fénylő gömb majdnem a folyó közepéig ért, ahol belecsobbant a feketéllő vízbe. Azonnal elsüllyedt, megvilágítva egy kisebb halrajt, majd tovább süllyedt. Ekkor Agnes felshajtott, és az idő visszazökkent a megszokott tempójába. A víz alatti robbanás jó hétméteres vízoszlopot lövellt fel a levegőbe.